

Orbán Viktor miniszterelnök évértékelő beszéde

2015. február 27., Budapest, Várkert Bazár

Tisztelettel köszöntöm Önöket, Hölgyeim és Uraim! Dalma asszony! Schmitt Pál elnök úr és kedves felesége!

Köszönöm a meghívást az elnök úrnak. Figyelmesen meghallgattam az alapítvány elnökének, Balog Zoltán miniszternek és barátomnak, egyebekben református lelkipásztornak a köszöntő sorait. Meghallgattam, és válaszolni is fogok rá. Jól ismert helyzet az, amiben most találok magam. A szónok ilyenkor úgy fordul a hallgatósághoz, hogy mielőtt belevágna a beszédébe, előbb szeretne mondani valamit.

Első megjegyzésem a következő lenne. Az elnök úr okoskodó elemzőket említ, akik szerint a polgári Magyarország csak politikai termék, s ez elbizonytalanítja politikai közösségünk híveit. Megértem az aggodalmat, de több önbizalmat remélek a református lelkészekről, a miniszterekről nem is beszélve. Hiszen zászlónk magasan lobog, mindenki láthatja. Mindenki láthatja, hogy mi egy kereszténydemokrata alapokon álló, néppárti közösség vagyunk, amelynek eszménye, vezércsillaga a polgári Magyarország. Nem hiszem, hogy a következő száz évben változás lenne ebben.

Az elnök úr azt is említette, hogy a nemzeti, keresztény alapú kormányzás – ha jól idézem őt – nem politikai kérdés, hanem személyes ügy. Nem pozíció, beosztás, nem előny vagy hatalom függvénye. Jó magunkat erre emlékeztetni, amikor kormányon vagyunk. Ez kulcskérdés. A mi kormányzásunk kulcskérdése. Persze előrebocsáthatjuk: mi is emberek vagyunk. Nem vagyunk szentek, bár törekedni kell rá, még a reformátusoknak sem ártana, vannak érdekeink, vonzalmaink, és persze vannak elfogultságaink. Aligha dolgozunk tökéletesen, habár erre is törekednünk kellene. De minden esendőség és tökéletlenség mellett is egy tekintetben nem hibázhatunk: sem egyéni ambíció, sem egyéni vagy csoportérdek nem kerülhet a haza érdeke és szolgálata elé. Ez több mint jogtisztélet, erősebb, mint az alaptörvényre tett eskü, ahogy az elnök úr mondta: személyes, becsületbeli ügy s egyben a kereszténydemokrata politika fundamentuma. Ide kívánczik egy minden kereszténydemokrata politikus számára fontos tanács. Idézem: „Ne azzal törődjete, hogy Isten a mi oldalunkon áll-e, hanem azzal, hogy mi az Isten oldalán állunk-e.” Jó szerencsét kívánok mindannyiunknak!

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Köszöntöm Önöket a Várkert Bazárban, az ország egyik legizgalmasabb, legkülönlegesebb épületegyüttesében. Mindenki tudja, hogy nézett ki a Várkert Bazár még néhány évvel ezelőtt is: elhagyatva, romosan, pusztulásra ítélve, nem volt itt más, csak rom, gaz és szegény. Ám hosszú évek tehetetlensége után jött egy bátor elhatározás. Ami évtizedekig csak pusztult és romosodott, az most már ismét régi fényében tündököl. A Várkert Bazár akár kormányzásunk szimbóluma is lehetne.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A mai napon először arról szeretnék beszélni Önöknek, hogy komoly kérdések magasodnak az európai civilizáció, az európai emberek és különösen az európai vezetők előtt. Ahogy elnézem az európai politikai élet világát, nemcsak a megnyugtató válaszok hiányát érzékelem, de afelől sem vagyok biztos, hogy megértettük-e egyáltalán a kérdéseket.

Itt van rögtön az első. Az a kor, amelyben itt és ma az európai ember él, még a 2008-ban kezdődött válságkorszak vagy már a pénzügyi válság utáni új világ? Ez nem mindegy. Reménykedhetünk-e abban, hogy ez még csak a válság korszaka, amelynek elmúltával az európai élet visszabilenhet a válság előtti, ma már békebelinek tűnő rendjébe? Vagy meg kell barátkoznunk azzal, hogy ez már az új világ, amely kemény, barátságtalan, és ha sürgősen nem teszünk valamit, fájdalmasan leértékeli a jó öreg kontinensünket? S ha így áll a dolog, akkor hiába az európai élet szabad tágassága, hiába a vonzó és irigyelt életforma, hiába a kultúra mesés tárháza, a mi Európánk menthetetlenül hátrább szorul a nagy világversenyfutásban.

Huszonöt évvel az 1990-es csoda után Európa keleti felében fegyverek ropognak. Déli részén a kizsigerelő gazdasági mentőcsomagok miatt nő az anarchia és az ellenézés az Európai Unióval szemben, sorra emelkednek fel a nyugtalanító szélsőséges pártok. A kontinens nyugati felén élő bevándorlók közül terrorszervezetek toboroznak soraikba harcosokat, s közben az unió déli határait – magunkat is ideértve – egy újabb kori népvándorlás hullámai ostromolják, amellyel szemben tanácstalanul állnak az egyre frusztráltabb államok és kormányok. És történik mindez egy olyan gazdasági helyzetben, amikor sok millió nyugat-európai polgár érzi úgy, hogy egyre többet kell dolgoznia egyre kevesebb pénzért, ha egyáltalán képes megtartani a munkahelyét.

Európa olyan kérdésekkel szembesül, amelyekre már lehetetlen a liberális multikulturalizmus keretében válaszokat adni. Befogadhatjuk-e azokat az embereket, akik közül sokan nem hajlandók elfogadni, vagy eleve azzal a szándékkal jönnek, hogy lerombolják az európai kultúrát? Hogyan vesztettük el, és miként szerezhettük vissza azt a közös európai hazát, amelyre az unió minden nemzete, még a görögök és a németek is igent tudnak mondani? Megakadályozhatjuk-e, hogy visszatérjen a hidegháború szelleme, és Oroszország, kisodródva Európából, ismét az ellenségünk legyen? És nekünk, magyaroknak lehetséges-e kiállnunk Ukrajna függetlensége, a kárpátaljai magyarok biztonsága, Magyarország energiabiztonsága és gazdasági érdekei mellett egyszerre?

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Nekünk, Magyarország választott vezetőinek az a dolgunk, hogy ezekre a kérdésekre elkötelezett NATO- és európai uniós tagként megadjuk a saját válaszunkat. Úgy igazítsuk Magyarországot lépéseit, hogy biztonságos és biztos hely maradjunk egy bizonytalan világban. Úgy adjuk meg válaszainkat, hogy verejtékkal és gürcölve elért eredményeinket megvédhessük, és még több magyar számára teremtsük meg közben az érvényesülés lehetőségét. Ehhez, kedves Barátaim, tisztelt Hölgyeim és Uraim, szuverén és kezdeményező külpolitika kell. A szuverén külpolitikának feltételei vannak: vagy komoly hadsereg, vagy gazdasági sikerek kellene hozzá; a legjobb persze, ha mindkettő kéznél van. Hadseregünk mérete és fegyverzete nem alkalmas arra, hogy a szuverén magyar külpolitika alapjául szolgáljon. Bár tudomásul kellene venni, hogy Közép-Európában újra felfegyverkezés zajlik. 2010-ben pedig a gazdasági túlélésért harcoltunk, és a saját lábra állás elvitte minden erőnket.

Ezért 2010-ben csak alkalmazkodó és követő külpolitikát folytathattunk. Csak annyit várhattunk el, hogy a gazdasági önállóságért, az ország megújításáért és átszervezéséért végzett munkánkat kívülről levédje. A küldetést Martonyi János irányításával teljesítettük. Köszönet neki érte!

2014-re megváltozott a helyzet. Magyarország gazdasági sikertörténet lett, amit Európa is lassan elismer. Nem nézhetjük tovább a partvonalról, hogy mások írják meg helyettünk a jövőnket. Ezért új külpolitikai doktrínát hirdettünk, kezdeményező külpolitikába fogtunk. A szükséges szervezeti és személyi változásokat végrehajtottuk, a külgazdaságot állítottuk középpontba, fiatal, tehetséges és ambiciózus embereket dobtunk a mély vízbe. Öregek a tanácsba, fiatalok a csatába!

Sokak számára persze meghökkentő ez a szuverén és kezdeményező külpolitika, meghökkentő az új és önálló Európa-politikánk, meghökkentő, hogy véget ért a lecsatlakozási és védekező külpolitika korszaka. Természetesen a mértéktartás a külügyekben is fontos. Sőt, ott fontos igazán. Nem árt, ha tudjuk, hol vannak a korlátaink, nehogy úgy járjunk, mint Tigris a Micimackóból, aki túlzásba vitte az ugrálást.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Megfigyeltem, hogy korábban a külföldtől gyakran vagy féltünk, vagy lenéztük őket. Ahhoz a Magyarországhoz, amely hamarosan újra Közép-Európa éllovasa lesz, és amelyre egyre inkább mint az önálló és bátor gazdaságpolitika sikertörténetére lehet tekinteni, már nem méltó ez a gondolkodásmód és ösztönvilág. Ideje, hogy megtanuljunk a külföldre egyenrangúként tekinteni és egyenrangúnak érezni magunkat vele. Ne féljünk megívni a magunk igazáért. Higgyék el, a világ ezt méltányolja és elismeri. Csak ebben a hónapban egy államfő, három miniszterelnök és kilenc külügyminiszter járt nálunk. Megvolt az okuk, hogy ide jöjjenek, hiszen Magyarországot feltettük az Európa-politika térképére. Ezt nevezik a szocialisták és a liberálisok külpolitikai elszigetelésnek.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Magyarország 2010-ben megadta a maga válaszát a legfontosabb európai kérdésekre. Mi már 2010 óta abban a jövőben élünk, ahová sokan most indulnak, vagy előbb-utóbb igyekezni fognak. Európa ma még bezárkózik a politikai korrektség vizesárcái mögé, tabukkal és dogmákkal falazza magát körül. Tőlük eltérően mi úgy láttuk, hogy a válság előtti régi világ már nem tér vissza. Vannak dolgok, amiket érdemes megtartani az előző korszakból, például a demokráciát, annak is lehetőleg a jelző nélküli formáját, de el kell engedni mindent, ami nem vált be, sőt csődöt mondott. Elengedni, mielőtt maga alá temet bennünket. Mi a jövőt választottuk. Aki nem választ, ahelyett a körülmények választanak. Aki nem dönt, annak életét eldöntik. Ezért mi elengedtük a neoliberális gazdaságpolitikát – talán éppen a huszonnegyedik órában; elengedtük a megszorítások politikáját, épp mielőtt Görögország sorsára jutottunk volna; elengedtük a multikulturális társadalom téveszméjét, még mielőtt menekültábrát csinált volna Magyarországból, és elengedtük a liberális társadalompolitikát, amely nem ismeri el a közjót, és elutasítja a keresztény kultúrát mint az európai társadalomszervezés természetes, talán egyetlen természetes alapját. Vállaltuk a sok méltatlan támadást és vádaskodást, és elengedtük a politikai korrektség dogmáját is.

Én úgy látom, hogy a magyar ember természeténél fogva politikailag inkorrekt, vagyis még nem vesztette el a józan eszét. Nem a duma érdekli, hanem a tények, eredményeket akar, nem

elméleteket, munkát akar és olcsó rezsit, nem nyeli le azt a maszlagot, hogy a munkanélküliség a modern gazdaság természetes része. Ki akar szabadulni abból a modernkori adósrabszolgaságból, amibe a devizahitelek döntötték. Nem akar beilleszkedésre képtelen, más kultúrájú, más szokású, beözönlő embertömegeket látni a hazájában, akik veszélyt jelentenek a közrendre, az ő állására és az ő megélhetésére.

Ne legyünk persze igazságtalanok a liberális eszmékkal szemben, hiszen 1990 után számos jótéteményt is hoztak Magyarországnak, melyekért mi magunk is küzdöttünk, de az idők megváltoztak, és mi nem lehetünk vakok. Mi már Bencze Györgytől megtanultuk azt, amit ma naponta érzünk a bőrünkön. Ő mondta azt nekünk, hogy a liberálisok nagyon toleránsak, csak a fasisztákkal szemben kérlelhetetlenek. Ja, hogy rajtuk kívül mindenki fasiszta? Arról ők nem tehetnek. Igen, meg kell értenünk, hogy a liberális politika csak kétféle véleményt ismer: az övét és a helytelent. Nos, mint bizonyára Önök is még jól emlékeznek, így esett, így történt, ezek a megfontolások vezettek oda, hogy 2010-ben új irányt vett Magyarország, és beköszöntött a nemzeti politika korszaka.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Minden nép igyekszik saját testére igazított társadalmi és gazdasági modellt kiszabni a történelem vásznából. Ismerjük a finn modellt, az osztrák és a bajor modellt is. Mi is erre törekszünk. Hogy mindaz, amit öt év alatt elvégeztünk, kiérdemli-e a magyar modell minősítést, még nem tudhatjuk. Ezt majd az utókor megállapítja, ha eljött az ideje. Vannak azonban tények, fontos tények, eredmények, elgondolkodtató eredmények, sőt vívmányok, melyek további munkára biztatnak bennünket. A modern világ a gazdasági tényeket érzi igazán perdöntőnek. Meglehet, igaza van, én azonban előrébb sorolom az életes tényeket. Első helyre is azt, ami eldönti a biológiai fenn- és megmaradásunkat.

Kedves Barátaim!

A magyar élet még a legoptimistábbakat is meglepő tényeket ad elénk. Tavaly több gyermek született, mint az elmúlt öt évben bármikor. Az úgynevezett teljes termékenységi arányszám, vagyis hogy hány gyermek születik egy családban, 2014-ben 1,41 volt, ami 1997 óta a legmagasabb érték – bár még mindig kevés. Folyamatosan nő a házasságkötések száma 2010 óta, csak 2014-ben kilenc százalékkal nőtt. Emlékeztetőül idézem ide: 2002 és 2010 között a házasságkötések száma Magyarországon huszonhárom százalékkal csökkent.

Kedves Barátaim!

A válások száma 2010 és 2013 között tizenöt százalékkal csökkent. A terhesség-megszakítások száma folyamatosan csökken, 2010 óta húsz százalékkal. 1954 óta nem volt ilyen alacsony a terhesség-megszakítások száma, bár az igazsághoz tartozik, még mindig magas. S ehhez jön még az is, hogy a halálozások száma 1974 óta nem volt ilyen alacsony. 2010-hez képest 2014-ben négyezer-háromszázzal kevesebben távoztak közülünk. Mindezek mögött ott találjuk a családi adókedvezményt, a gyed extrát, az otthonteremtési kedvezményt, a huszonöt százalékkal megnövelt bölcsődei férőhelyeket, és ott van a munkahelyvédelmi akcióterv is.

Persze a fanyalgók szerint a javuláshoz a kormánynak semmi köze. Megszoktuk ezt már, ha elromlik a magyar élet, arról mi tehetünk, ha javulni kezd, arról persze nem. De nem is ez a lényeg, elvégre a kormányzás nem hiúsági kérdés. Akinek pedig mégis, az tartsa pórázon a

hübriszt. A lényeg, hogy végre reménykedhetünk abban, hogy a magyarok jobban bíznak a jövőben, és úgy tűnik, megnőtt szemükben az élet értéke is. Megint tettünk, Elnök úr, egy lépést a polgári Magyarország felé.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A saját útját járó Magyarországról a külföld hosszú ideig nem tudta eldönteni, hogy fekete báránynak vagy európai sikertörténetnek tekintse-e. Sehoggy sem esett jól elismerni annak a Magyarországnak az eredményeit, amely nem fogadta meg az ő remekbe szabott tanácsait. Az elemzők hol így, hol úgy vakaróztak, minden sajátos magyar megoldásra legkevesebb tíz kritika jutott, de ahogy az öreg székely mondja: „Annyi kell es.” Így ment egészen a legutóbbi időkgig, amikor a devizahitelek forintosításával egyszerre mentettük meg a devizahitelesekét és a bankrendszert. Köszönet érte Matolcsy Györgynek, a nemzeti bank kormányzójának!

Ma már természetesnek számít a világ fővárosaiban, hogy a magyarok rendre függetlenségi csatákat vívnek. Nem örülnek ennek, de megértették, hogy a magyarok mindent másképp csinálnak. Ilyen fajta ez, erre áll rá a kezük. Ma körülbelül itt tartunk. Úgy látják, bár zavaros népség vagyunk, akik ráadásul ide járnak napszámra Brüsszelbe feljelentgetni a saját kormányukat, de legalább a végén megoldják a saját problémáikat. Igaz, a kettős mércét rosszul bírják, attól néha meg is vadulnak, de hát mindenkinek van valami mániája. De legalább nem kérnek könnyítést vagy kivételt az általános szabályok alól, nem ácsingóznak a németek pénzére, és végül hozzák az elvárt gazdasági számokat.

S valóban, tisztelt Hölgyeim és Uraim, a bérek értéke két éve folyamatosan nő. 2014-ben már négy százalékkal emelkedett. A foglalkoztatás rekordokat dönt. Tavaly kétszázöttezerrel dolgoztak többen, mint egy éve, 2010 óta pedig négyszázötvenötezerrel. Csak a mai napon azt jelentették be, hogy az Opel ötszáz új embert venne fel az idén, Szolnokon pedig azt, hogy rövid távon ötszáz, később pedig ezer embert fognak alkalmazni egy új beruházásnál. Ráadásul a családi és járulékkedvezmények miatt 2014-ben 236 milliárd forint maradt a családoknál. Ezzel egy időben minden adóból több jön be, s úgy látszik, végre már nem sikk, és nem is éri meg eltitkolni a jövedelmeket. A devizaalapú jelzálog kivezetésével 3600 milliárdnyi hitelt forintosítottunk, ezzel félmillió család otthonát védtük meg, elhárítottunk egy országos pénzügyi katasztrófát, és 700 milliárd forintnyi újabb adósságtól mentettük meg a családokat.

És ami mindenkinek szemet szúrt: a magyar gazdaság növekedése 2014-ben 3,5 százalékkal nőtt. Ez jóval az európai uniós átlag felett áll, és Európa élmezőnyébe repített bennünket. És megfékeztük az áremeléseket, lényegében és összességükben nem nőttek az árak, amire a hatvanas évek óta nem volt példa, vagyis az ötven évnél fiatalabbak most látnak először az életükben ilyet. Mindenki tudja, hogy az infláció a szegények rejtett adója, az alacsony inflációnak tehát a szegényebbek a legfőbb nyertesei.

Kedves Barátaim!

A magyarok pénzügyi vagyona is nőtt. Magyarországon az embereknél – nehéz ezt elhinni, de így van – 27 910 milliárd forintnyi pénzügyi vagyon van. Az állampapírokat is végre-valahára elkezdtek mi magunk vásárolni, így a teljes adósságon belül a belföldiek aránya 48 százalékra ugrott, vagyis az államadósság ekkora aránya van magyar kezekben. Számomra különösen fontos, ami a nyugdíjakkal történik. 2010-ben azt a személyes vállalást tettem, hogy megvédem a nyugdíjak értékét. Ezt teljesítettük, sőt 2011 és 2014 között összesen 19

százalékkal növekedtek a nyugdíjak. Ez megközelíti annak a tizenharmadik havi nyugdíjnak az értékét, amit még a Bajnai-kormány vett el a nyugdíjasoktól. Vagyis jó reményünk lehet, hogy hamarosan visszakerül hozzájuk az, amit a szocialisták elvettek tőlük.

A nők negyvenéves munkáját megbecsüli a kormány, ezt még a 2010-es választásokon mondtuk, s tavaly százhuszezer nő kapott így nyugdíjat, és reményeim szerint ennyi család kapott a gyerekeket segíteni tudó nagymamát. Utoljára 2004-ben nőtt úgy a bolti forgalom, mint 2014-ben: 5,2 százalékkal. Végül a turizmus is kilőtt: egy év alatt több mint tizenhárom százalékkal nőtt a beutazók száma úgy, hogy közben Közép-Európában csökkenés volt.

A magyar növekedés háromszorosa az uniós átlagnak. És ami a jövőt illetően a legfontosabb: tizenhét éve nem látott mértékben, tizennégy százalékkal bővültek a beruházások. Persze sikerek oda, eredmények ide, azért nem árt a szerénység. Ne járjunk úgy, mint a jó öreg székelly Mózsai bácsi, akitől megkérdezték igaz-e, hogy mindenhez ért, s azt válaszolta: „mindenhez is”.

Nos, tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Egyszer megkérdeztem Erdogan elnök urat, miért olyan zajosak a viták Törökország körül. Ravasz kérdés volt, de Önök nyilván átlátnak a szitán. Azt mondta, hogy a külföldi országoknak – még a legnagyobbaknak is – meg kell érteniük, hogy a törökök csak azt akarják, hogy ők is pasák lehessenek a saját hazájukban. A nemzeti függetlenség találó megfogalmazása ez. Nem lehetünk sikeresek, sőt csak szolgák lehetünk a saját hazánkban, ha nincs meg a függetlenségünk. A nemzeti függetlenség konyhakérdés. A nemzeti függetlenség jobb életet ad, elemi egzisztenciális érdekünk.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ha a magyar gazdaság teljesítményére szélesebb horizontról vetünk pillantást, akkor felfedezhetünk egy fontos dolgot. Ha az 1960 és 2010 közötti fél évszázad fényében vizsgáljuk a gazdaságunkat, akkor láthatjuk, hogy gyors növekedésre csak jelentős külső eladósodás mellett volt képes. A magyarok mai teljesítményének történelmi jelentősége abban testesül meg, hogy a 2014-ben elindult növekedés nem rontja el a külkereskedelmi mérlegünket, sőt tovább nőtt a külkereskedelem többlete. Vagyis leegyszerűsítve: hosszú évtizedek után – de lehet, hogy megvan az egy évszázad is – végre nem adósságból, nem külföldről felvett hitelből növekszik a magyar gazdaság. Valódi gazdasági áttörés ez. És itt többről van szó, mint jó kormányzásról. Az nem lett volna elegendő egy gazdasági áttöréshez.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Itt most egy nép vált nagykorúvá. Nagykorúvá pénzügyi értelemben. Mind az állam, a vállalkozások és a háztartások úgy viselkedtek, ahogy az felelős és felnőtt emberhez illik. Alaposan mérlegeltek, ésszerű döntéseket hoztak, és azokat fegyelmezetten végre is hajtották. Nevezhetjük ezt egyszerűen összefogásnak, kölcsönös bizalomra épülő összefogásnak. Ezért vagyunk ma kint a vízből, és ezért jöhetett meg az étvágynk a további sikerekre. Az ellenzék szerint persze ha a jó gazdasági hírekből igaz is valami, a kormánynak ahhoz nincs sok köze, legfeljebb szerencséje volt. Vannak komolyabban vehető bírálatok is. Vannak, akik úgy vélik, több eszköz is csak átmeneti, mint például a szektorális adók, és ezért a mai sikeres állapot nem lesz fenntartható. Mi azonban úgy kalkulálunk, hogy a pénzügyek helyreállítását gazdasági átrendeződés és átszervezés követte, majd növekedési fordulat következett be, ez új

bevételeket hoz a költségvetésnek, csökkenti az adósságért fizetendő kamatokat, eközben bővül a foglalkoztatás, és mindez hosszú távon fenntarthatóvá teszi a rendszert, vagy ahogy ők mondják: a kurzust. Mindez jó hír az embereknek, de felbőszíti az ellenzéki pártokat, mert lehüti hatalmi reményeiket, és növeli annak az esélyét, hogy még hosszú ideig árulhatják a petrezselymet a bálteremben.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

És most szeretnék arról beszélni, hogy mi is ennek a kormányzati ciklusnak, a még előttünk álló három évnek a célja, értelme, küldetése. Vagy másképpen fogalmazva: miért is harcolunk? Na persze azon túl, hogy a szocialisták ne térjenek vissza, s ne kelljen az országnak újra előlről kezdeni mindent, amin nagy nehezen, könnyekkel és verejtéssel túljutottunk.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Mi egy olyan országot akarunk, ahol mindenki sikeres, de ma még nem mindenki az. Van itt egy hatalmas tömeg, amely még távol van ettől. Nevezték már őket a rendszerváltás veszteseinek, bérből és fizetésből élőknek vagy éppen melósoknak. Én leginkább keményen dolgozó embereknek hívom őket. A következő éveknek róluk, a mindennapi dolgozó, keményen dolgozó emberekről és családjaikról kell szólniuk. Sokat tettünk már az érdekükben, de még többre van szükségük. Most azokat az embereket kell segítenünk, akik nemcsak szeretik Magyarországot, de dolgoznak és dolgozni akarnak érte. Az ő útjukból kell most eltakarítani az akadályokat. A magyar társadalom sohasem lehet többé olyan hely, ahol az egyes emeletek között nincs közlekedés, mert elromlott a lift, és összeomlott a lépcsőház. Ha így járunk, újra kell építenünk, de legalábbis létrát kell támasztanunk azok számára, akik feljebb akarnak jutni. Azokról beszélek, akik nap mint nap keményen dolgoznak, hogy eltartsák a családjukat, kifizessék a számlákat és az adót, tisztességben felneveljék a gyermekeiket. Azokról beszélek, akik nélkül az ország nem juthat soha semmire. Olyan döntéseket fogunk hozni, amelyek megkönnyítik ezeknek az embereknek az életét.

Azt akarjuk, hogy mindenki, aki dolgozik, meg tudjon, egyre könnyebben tudjon megélni a munkájából. Azt akarjuk, hogy ne csak a szükségét, hanem az értelmét is lássák a munkájuknak, hogy hosszabb távon is tudjanak tervezni. Ezért fog nőni a két gyermek után járó adókedvezmény, ezért indul otthonteremtési program, ezért indul életpályamodell a pedagógusok után a rendőröknek, a katonáknak és a köztisztviselőknek is. Ezért emeljük a házi orvosok juttatásait. Ezért épülnek új óvodák, és ezért lesz új szakmunkásképző rendszer. És ezért lesz ingyenes a gyermekeknek a közétkeztetés is. És ezért próbálunk tető alá hozni egy hosszabb távú béremelési programot a munkaadók és a munkavállalók között. Remélem, a kamarák és a szakszervezetek képesek lesznek erre. És persze meg is kell védeni őket. Ebben már van komoly tapasztalatunk.

Meg kell védeni a keményen dolgozó magyarokat attól, hogy kihasználják és becsapják őket. Meg fogjuk védeni őket azoktól, akik vissza akarnak élni az erőfölényükkel, és azoktól is, akik nyereszkedni akarnak rajtuk, akik el akarják venni tőlük azt, amiért megdolgoztak. Ezért végigvisszük a bankok elszámoltatását, meg fogjuk védeni a rezsicsökkentést a mégoly körmönfont brüsszeli szándékoktól, mint amilyenek most éppen az energiaunió terveiben vannak elrejtve. Ez a mi küldetésünk a következő évekre. Mindezt úgy is kifejezhetem, hogy a keményen dolgozó magyarok száz-ezreit is be kell engedni a polgári társadalomba, nekik és a gyerekeiknek is helyet kell szorítani a sikeres magyarok világában.

És, tisztelt Hölgyeim és Uraim, mindezt nem szabad úgy megtenni, ahogy a szocialisták szoktak próbálkozni: felvesznek egy kocsideréknyi hitelt, szétosztják segélyként vagy egyszeri béremelésként, mint tették 2003-ban, és ezzel szétverik a nemzetgazdaságot. Nekünk a hátul lévők előresegítését csak gazdasági növekedés mellett, azzal együtt és a versenyképességünk javításával párhuzamosan szabad megtennünk. Ismerjük az ellenvetést, miszerint ez majdnem lehetetlen, hiszen a fejlett gazdaságokban minden épp az ellenkező irányba halad. Akik elől vannak, még feljebb jutnak, akik pedig hátul, még inkább leszakadnak. Meglehet, ez így megy arrafelé, de nekem van egy titkos példaképem, akit ilyenkor döntő érvként, afféle aduásként előhúzok. Van egy magyar fogorvosnő, nem éppen tinédzser, már háromgyermekes családanya, aki az Athén és Spárta közötti kétszáznegyvenöt kilométeres futótávot többször is teljesítette, és világcúcsot is felállított már. Nem egy hivatásos atléta, hanem egy háromgyerekes magyar fogorvosnő. Ebből az olvasható ki a magyar politika számára, hogy mifelénk a lehetetlen nem tény, hanem egy vélemény.

Persze felhozható, hogy a munka, ami előttünk áll, bonyolultabb, mint egy végkimerülésig tartó futás. Ebben is van igazság. Egyszer megkérdezték Bachtól, hogy tud játszani egy olyan rendkívül bonyolult hangszeren, mint az orgona. „Miért lenne bonyolult?” – mondta a mester. – „Itt csak azt kell tudni, hogy az ember mikor melyik billentyűt nyomja le, különben szól ez magától.” Nos, ennyit az esélyeinkről.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Meg kell említenem azt is, hogy kormányzati feladatnak tekintem azt, hogy Magyarország ne csak a holnapra, de a holnaputánra is felkészüljön. Felkészüljön a visszafordíthatatlannak tűnő klímaváltozásra, felkészüljön a technológiai áttörések új hullámára, ideértve a genetikai orvoslás új fejleményeit, amelyeket London kürtölt világgá a minap. Tudnunk kell, hogy az ipari forradalom lassú hullámokban haladt, a technológiai forradalom azonban olyan, mint a szökőár. Minden iparágat a teljes átalakulás kényszere fenyeget. Az igazság az, hogy a kormányzatok képesek a leginkább befolyásolni a technológiai változások hatásait. Ezért a kormányoknak, így Magyarországon a mi kormányunknak is a változás élére kell állniuk, ösztönözni kell a magánszektor kreativitására és innovációra, s közben biztosítani kell, hogy polgáraik rendelkezzenek a versenyhez szükséges eszközökkel. Ennek a munkának az irányítását bíztuk Pálincás professzor úrra, ha mi magunk nem is, de úgy tűnik, a jövőnk az ő kezében van.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Van itt azonban végezetül egy elgondolkodtató dolog. Alig egy hete időközi képviselőválasztás volt az egyik választókerületben. Simán veszítettünk. Jó ideje nem fordult elő velünk ilyesmi. Akár nézhetnénk a dolog előnyös oldalát is, hiszen ha egy független jelölt a kétharmados parlamenti hatalommal rendelkező kormányzópart fölött győzelmet arathat, azt jelenti, hogy a választási törvény jó, és működik, mert megadja az esélyt az esélytelenebb jelöltnek is. A demokráciával sem lehet komolyabb baj, ha ilyesmi előfordulhat, a sajtószabadságról nem is beszélve, mert anélkül, hogyan győzhetett volna a független szocialista jelölt?

Ráadásul a kétharmadunk is elesett, a nyugati elvtársak is megnyugodhatnak végre, hogy jó demokraták vagyunk, arrafelé ugyanis az a jó demokrata, aki veszít, vagy ha nyer, akkor is legyen gyenge. És ez nem vicc, vagy hogy stílszerű legyek: kész vicc. Ám ha csak ennyit

látnánk, ha csak ennyit értenénk meg ebből a vereségből, nem lennénk őszinték sem a híveinkhez, sem önmagunkhoz. Úgy látom, hogy a híveink egy része – s vegyük ezt komolyan: nem jelentéktelen része – nem állt ki mellettünk. Minden bizonnyal elégedetlenek velünk. Én is ismerek olyan véleményeket, hogy a kormány nem találta meg a víta, az egyetértés, a megegyezés és a cselekvés helyes arányát. Valószínűleg több egyeztetésre, megegyezésre és több konzultációra lesz szükség a jövőben.

De talán van itt más is. Talán nem harcolunk eléggé, de legalább is nem harcolunk elég jól. Ez eddig esetleg érthető és menthető volt. Mindannyian azt találtuk volna természetesnek, kívánatosnak, és valljuk be, kényelmesnek is, ha a második főlényes győzelmünk után nyugodtabb időszak következhet. Mondjuk, három, kormányzásra összpontosító év folyamatos hadakozás nélkül, s a végén egy felfokozott hangulatú kampányév. Így képzeltük. Álom, álom, édes álom.

Ma már láthatjuk, hogy nem lesz itt egyetlen nyugodt percünk sem, folyamatos és kíméletlen támadások, állandó negatív kampány alatt fogunk állni. Ezt nem szabad alábecsülni, a parlamenti arányok ezen nem segítenek. Tanulni kell a saját tapasztalatainkból: így járt pórul az Antall-kormány, és így jöttek vissza velünk szemben 2002-ben a szocialisták. Ha nem leszünk észnél, még azok fognak bennünket korrupcióval vádolni, akik szétlopták az országot. A végén még azok fognak arrogánsnak nevezni bennünket, akik a képébe vágják az egész országnak, hogy kormányzás helyett hazudtak éjjel-nappal.

A végén még a kommunista milliárdosok fognak itt urizálásról beszélni, és azok fognak krokodilkönyveket hullatni a szegényekért, akik elvették a nyugdíjat meg a fizetéseket, és munkanélküli segélyezetté tették emberek százezreit. A végén még azok fognak felelősségről papolni, akik az évszázad felelőtlenségét követték el a devizahitelezéssel.

Szóval, kedves Barátaim, legyünk ismét észnél. Ne üljünk a babérjainkon. Tápáskodjunk fel a karosszékeinkből, mielőtt késő lenne, és végezzük el a munkánkat. Csak akkor lesz itt polgári Magyarország, ha mindenki dolgozik érte, akinek fontos. Azt javaslom, hogy ne finnyáskodjunk, hanem fogjuk meg a munka végét. Ha valami nem tetszik, vagy valami mást szeretnénk, mondjuk meg egymásnak egyenesen, ahogy illik hozzánk.

Kedves Barátaim!

Ne felejtjük el, aki azt hiszi, hogy a demokráciában létezik olyan, hogy végleges győzelem, az súlyosan téved. Csak a kommunisták hitték, hogy lehetséges végső harc és végső győzelem, s láthatjátok, hová is jutottak.

A demokráciában, a polgári világban mindennap újra és újra meg kell küzdeni a bizalomért és az elismerésért. Ha polgári Magyarországot akartok, márpedig azt akarunk, akkor ideje ismét megharcolni érte. Harcolni pedig csak együtt lehet és nem egymás ellenében, mert egységben az erő, mert egy a tábor, egy a zászló. Egyszer egy tanítvány megkérdezte a mestert: „Sokat kell-e még várni, hogy a dolgok jobbra forduljanak?” Mire a mester azt mondta: „Hát, ha várunk, akkor sokat.”

Jó reggelt, Magyarország!

Jó reggelt, magyarok!